

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΞΥΗ

Τα μυστήρια

των περιθίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Αλλά αυτή ή γρηά; φώναξε ο Ροδόλφος. Πές μου τ' όνομά της... Μπορεί κανείς νάχη εμπιστοσύνη σ' αυτή; Πού τή γνώρισες;

— 'Ακουσε, Ροδόλφε, είπε ή κόμησσα, σ' όλα αυτά έγω βλέπω τó χέρι του Θεού. 'Εδώ και μερικούς μήνες είχες στείλει σ' ένα έξοχικό αγρόκτημα μιά δυστυχημένη κοπέλλα, τήν όποία μάζεψες από τούς δρόμους... 'Εγώ, μόλις τó έμαθα, κυριεύθηκα από μιά τρομερή ζήλεια, κ' έβαλα μερικούς ανθρώπους μου, μεταξύ τών όποιων και τή γρηά μείγαιρα πού σου ανέφερα, και τήν άρπαξαν τήν κοπέλλα αυτή...

— Και φρόντισες κατόπιν νά τήν κλείσης στις φυλακές του 'Αγίου Λαζάρου; είπε ο πρίγκηψ.

— 'Όπου και βρίσκεται ακόμα, τόν συμπλήρωσε ή Σάρρα.

— 'Όχι, δέν βρίσκεται πειά εκεί! φώναξε με ζωηρό τόνο ο Ροδόλφος. 'Α! δέν ξέρεις τó μεγάλο, τó τρομερό κακό πού έκανες!

— Πώς; 'Η κοπέλλα αυτή δέν βρίσκεται πειά στη φυλακή του 'Αγίου Λαζάρου; φώναξε ή Σάρρα περίτρομη. 'Αν συμβαίνει αυτό, τότε τó κακό είνε πραγματικά τρομερό.

— Ναι, δέν βρίσκεται πειά! 'Ενας άπαισιος άνθρωπος, ένα τέρας φιλαργυρίας, είχε συμφέρον νά έξολοθρεύση τήν κοπέλλα αυτή. 'Εβαλε και τήν έπνιξαν στο Σηκουάνα. 'Απάντησέ μου όμως... Είπες ότι...

— Τήν κόρη μου!... 'Επνιξαν τήν κόρη μου!... φώναξε ή Σάρρα διακόποντας τó Ροδόλφο.

Κι' άμέσως πετάχθηκε όρθια κι' άπόμεινε άκίνητη σαν μάρμαρο.

— Θεέ μου!... Τί λές;... Τήν κόρη σου; φώναξε και ο πρίγκηψ.

— Ναι, έπνιξαν τήν κόρη σου! ξαναφώναξε ή Σάρρα, τής όποιος τó πρόσωπο είχε γίνει πελιδνό από τήν άπελπισία.

— 'Η Κελαϊδίστρα, λοιπόν, ήταν κόρη σου! φώναξε ο Ροδόλφος και τραβήχθηκε πίσω με φρίκη.

— 'Η Κελαϊδίστρα; ... Ναι!... 'Ετσι τήν έλεγε ή γρηά αυτή μείγαιρα, ή Κουκουβάγια. Τήν έπνιξαν!... Τήν έπνιξαν!... Πέθανε!...

— Σάρρα, είπε ο Ροδόλφος, πού είχε γίνει κατάχλωμος κι' αυτός. Σύνελθε... 'Απάντησέ μου... 'Η Κελαϊδίστρα, ή κοπέλλα αυτή, τήν όποία έβαλες κι' άρπαξαν από τó Βουκεβάλ, ήταν...

— 'Η κόρη μας! τόν συμπλήρωσε ή Σάρρα.

— Αυτή. 'Η κόρη μας!... 'Όχι! 'Όχι! Είσαι τρελλή!... Αυτό δέν γίνεται ποτέ!... Θα ήταν τρομερό... Σύνελθε, Σάρρα, Μίλησέ μου γαλήνια!... Κάθησε, ήσυχάσε!... Πολλές φορές γελιόμαστε από μιά όμοιότητα... 'Όχι, δέν μπορεί νά είνε ή κόρη μας ή Κελαϊδίστρα...

'Η Σάρρα έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή και φάνηκε πώς κατέβαλε τεράστιες προσπάθειες για νά συγκεντρώση τή γαλήνη της. Τέλος είπε:

— 'Όταν έμαθα ότι παντρεύθηκες με μιά άλλη, άποφάσισα κ' έγω νά ξαναπαντρευθώ... Δέν μπορούσα λοιπόν νά κρατήσω πειά τήν κόρη μας κοντά μου... 'Ηταν τότε τεσσάρων χρόνων...

— Ναι, αλλά τήν ίδια έποχή σου τή ζήτησα κι' έγω... σου τή ζήτησα με τόσες ίκεσίες! φώναξε ο Ροδόλφος με φωνή σπαραχτική. 'Εσύ όμως άφησες τις έπιστολές μου πού σου τή ζητούσα, χωρίς καμμιά άπάντησι. 'Η μόνη έπιστολή πού έλαβα από σένα, μου άνήγγελλε τόν θάνατό της...

— 'Ηθελα νά σ' έκδικηθώ για τήν περιφρόνησι πού μου έδειξες... 'Η διαγωγή μου ήταν τότε τιποτένια, τó αναγνωρίζω... 'Αλλά... άκουσε... τó νοιώθω... 'Η ζωή μ' άφήνει... Αυτό τó τελευταίο χτύπημα μου παραλύει όλες μου τις δυνάμεις...

— 'Όχι! όχι! φώναξε ο Ροδόλφος. 'Ό,τι κι' άν μου πής, δέν σε πιστεύω... 'Η Κελαϊδίστρα... κόρη μου!... 'Ω Θεέ μου, μήν τó θελήσης ποτέ αυτό... Θεέ μου, μή!

— 'Ακουσε, Ροδόλφε... 'Όταν ή κόρη μας έγινε τεσσάρων χρόνων, ο άδελφός μου ο Τόμ ανέθεσε στην κυρά Σεραφίνα, χήρα ενός παλαιού μας ύπηρέτη, ν' αναθρέψη κοντά της τήν μικρούλα, μέχρις ότου ένηλικιωθής... Συγχρόνως δέ κατέθεσε στα χέρια ενός συμβολαιογράφου, πού είχε φήμη τιμιωτάτου ανθρώπου, ένα χρηματικό ποσό, άρκετό για νά έξασφαλίση τó μέλλον της. 'Η έπιστολές του συμβολαιογράφου αυτού, καθώς και τής κυράς Σεραφίνας, έπιστολές γραμμένες εκείνη τήν έποχή πρós έμένα και τόν άδελφό μου, βρίσκονται εκεί μέσα σ' αυτό τó συρτάρι... Μετά ένα χρόνο, από τότε πού τήν παρέλασαν, μου έγραψαν ότι ή υγεία τής κόρης μου δέν πήγαινε καλά... και έπειτ' από όχτώ ακόμα μήνες, μου έγραψαν ότι πέθανε, στέλλοντάς μου συγχρόνως κ' έπίσημη θεβαίωσι του θανάτου της... 'Η θεβαίωσις αυτή όμως ήταν πλαστή... 'Η κυρά Σεραφίνα, ή όποία είχε παραλάβει τήν κόρη μας, είχε συνεννοηθή με τόν συμβολαιογράφο — Ζάν Φεράν, τόν λένε — και μās τήν παρέστησαν για πεθαμένη, για νά καταχραστούν τα χρήματα. Στην πραγματικότητα όμως, τήν παράδωσαν στην Κουκουβάγια... 'Όλα αυτά μου τα άπεκάλυψε ή Κουκουβάγια, λίγη ώρα πριν με χτυπήσει με τó μαχαίρι της για νά με ληστέψη... Τήν έβαλα μάλιστα νά μου τα ύπαγορεύση κ' έχω τó σχετικό έγγραφο εκεί στο συρτάρι, μαζί με μιά εικόνα τής κόρης μας σέ ήλικία τεσσάρων χρόνων. Κύτταξέ τα και σύ, Ροδόλφε, όλ' αυτά τα χαρτιά... Κύτταξε και τήν εικόνα, έσύ πού είδες τήν κόρη μας τελευταία... και κρίνε...

'Επειτ' από τα λόγια αυτά, ή Σάρρα έπεσε άποκαμωμένη στην πολυθρόνα της, σαν νά είχαι έξαντληθή όλες της ή δυνάμεις. 'Ο Ροδόλφος άπόμεινε σαν κεραυνόπληκτος... 'Υπάρχουν

συμφερές τόσο άφάνταστες κι' άπροσδόκητες, ώστε ο άνθρωπος προσπαθεί νά μήν τις πιστέψη, ως ότου στο τέλος αναγκάζεται από τα πρόγμωτα νά τó κάνει αυτό... 'Ο Ροδόλφος, θεβαίως ότι ή Μερριάνθη είχε πνιγή, μιά μονάχα έλπίδα είχε τότε: νά πειση τόν έαυτό του ότι δέν ήταν κόρη του...

Πλησίασε λοιπόν στο γραφείο με μιά φριχτή άταραξία, πού τρόμαξε τή Σάρρα, άνοιξε τó συρτάρι κι' άρχισε νά έξετάζη με προσοχή τα είσόφορα έγγραφα.

Και έν άργησε νά θεβαιωθής απ' αυτά έτι πραγματικά ή Κελαϊδίστρα ήταν κόρη του... Και ή κόρη του α' τή, όπως τουλάχιστον νόμιζε, ήταν νεκρή τώρα, είχε πνιγή στο ποτάμι...

'Η άπελπισία του ήταν τόση, ώστε σωριάστηκε σέ μιά καρέκλα, εκρυσσε τó πρόσωπό του στα χέρια του κι' άρχισε νά όλολύζη.

'Ενώ ο Ροδόλφος έκλαιγε πικρά, μιά μεγάλη μεταβολή γινότανε στα χαρακτηριστικά τής Σάρρας. 'Ακριβώς τή στιγμή πού ή γυναίκα αυτή νόμιζε πώς θα πραγματοποιήση τó μεγάλο και φιλόδοξο όνειρο τής ζωής της, νά, ή υπερτάτη έλπίδα, ή όποία ως εκείνη τή στιγμή τήν ύποστήριζε, διαλυόταν για πάντα... Τό χτύπημα αυτό ήταν τόσο δυνατό, ώστε μπορούσε νά προκαλέση μιά

'Αρχισε νά έξετάζη με προσοχή τα διάφορα έγγραφα.

θανατηφόρο κρίσι στην υγεία της. Σωριασμένη στην πολυθρόνα της, είχε κυριευθεί από ένα νευρικό τρόμο και περίμενε περιφορῆ νά μιλήσει ὁ Ροδόλφος.

Ξεροντας τὸ χαρακτήρα τοῦ πρίγκηπος, προαισθανόταν, ὅτι τὴν ἐκμηδένισι στὴν ὁποία εἶχε θυσιάζῃ τῶρα, θὰ τὴ διαδεχόταν μιὰ τρομερὴ ὄργη.

Καὶ πράγματι, ἔξαφνα ὁ Ροδόλφος ἀνῶρθωσε τὸ κεφάλι του, ἀκούπισε τὰ δάκρυά του, σηκώθηκε ὀρθῶς καὶ, πλησιάζοντας τὴ Σάρρα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του, μὲ ἔκφρασι ἀπειλητικὴ κι' ἀδυσώπητη, τὴν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός, κι' ἔπειτα εἶπε μὲ φωνὴ βαθεῖα:

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ! Αὐτὸ ἦταν τὸ δίκαιο... Τιμωρήθηκα στὸ παιδί μου, γιατί κι' ἐγὼ τράθηξα κάποτε τὸ ξίφος μου ἐναντίον τοῦ πατέρα μου... Ἄκουσε, πρέπει νὰ μάθῃς τὴ φοβερὴ αὐτὴ στιγμὴ ὅλες τὶς συμφορὲς πού μοῦ προκάλεσε ἡ ἀπέραντη φιλοδοξία σου καὶ ὁ τρομερὸς ἐγωισμὸς σου!... Ἄκουσε, γυναῖκα σκληρὴ κι' ἀσυνείδητη!... Ἄκουσε, ἐγκληματικὴ μητέρα!...

— Ἐλεος, Ροδόλφε!... Ἐλεος!... φώναξε ἡ Σάρρα, ἀπλώνοντας ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της πρὸς τὸν πρίγκηπα.

— Ἐλεος γιὰ σένα!... ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Ροδόλφος. Ἐλεος γιὰ σένα πού χωρὶς νὰ συλλογιστῆς ποτὲ τὸν εἰλικρινῆ ἔρωτά μου, ἐργαζόσουν πάντοτε καταχθόνια κ' ἐγκληματικὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃς τὰ σατανικὰ σχέδιά σου!... Γιὰ σένα πού ὠπλίσες τὸ χέρι μου ἐναντίον τοῦ πατέρα μου!... Γιὰ σένα πού ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃς σὰν μητέρα τὸ παιδί σου, τὸ παράδωσες στὰ χέρια ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ σκότωσαν! ὦ! καταραμένη! Καταραμένη!...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Κάμε τον νὰ μὲ λυπηθῇ! φώναξε ἡ Σάρρα. Ἄφησέ με, λοιπὸν, Ροδόλφε!... Μὴ μιλάς πειὰ!... Φύγε!...

— Ὅχι, δὲν θὰ φύγω!... Θέλω νὰ μ' ἀκούσῃς... Θέλω νὰ μάθῃς τὴ ζωὴ πού ἔκανε ἡ κόρη σου ἀπὸ τότε πού τὴν ἐγκατέλειψες... Θυμᾶσαι ἕνα θράδυ πού ὁ ἀδελφός σου καὶ σὺ μὲ εἶχατε παρακολουθήσει σ' ἕνα θρωμερὸ καταγῶγιο τῆς Παλαιᾶς Χώρας;

— Ναι, τὸ θυμᾶμαι... Ἄλλὰ τί σχέσι ἔχει ἡ ἐρώτησις αὐτή;... — Καθὼς ἐπήγαινες στὸ καταγῶγιο ἐκεῖνο, δὲν εἶδες στὶς γωνίες τῶν γειτονικῶν δρόμων νὰ στέκουν μερικὲς γυναῖκες ἄθλιες, οἰκτρὲς, ἀπ' αὐτὲς πού... Ἄλλὰ ὄχι... ὄχι... δὲν τολμῶ πρόσθεσε ὁ Ροδόλφος, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του, δὲν τολμῶ νὰ προχωρήσω... μὲ τρομάζουν τὰ ἴδια μου τὰ λόγια... Τὶς εἶδες, λοιπὸν; ἔξακολουθήσει ὁ Ροδόλφος μὲ δυσκολία. Τὶς εἶδες τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, τὰ βδελύγματα τοῦ γυναικείου φύλου; Μεταξὺ αὐτῶν δὲν εἶδες μιὰ κοπέλλα δεκάξη χρόνων, ὠραία... ὦ, ὠραία σὰν ἄγγελος!... μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία, μέσα στὸν ἐξευτελισμὸ πού τὴν εἶχαν ρίξει πρὸ μερικῶν ἑβδομάδων, διατηροῦσε μιὰ φυσιολογία τόσο ἀγνή, τόσο σεμνὴ, ὥστε οἱ κακοποιοὶ πού τὴ συναστρεφόντουσαν, τὴν εἶχαν ἐπινομάσει Μαριάνθη;... Τὴν εἶδες τὴν κοπέλλα αὐτή; Μίλα, φιλόστοργη μητέρα!...

— Ὅχι, δὲν τὴν εἶδα, ἀπάντησε ἡ Σάρρα σχεδὸν μηχανικὰ, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη φόβο.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Ροδόλφος σαρκαστικὰ. Περίεργο! Ἐγὼ ὅμως τὴν εἶδα!... Τὴν ὑπερασπίστηκα μάλιστα ἐναντίον ἑνὸς κακοποιοῦ πού ἠθελε νὰ τὴ χτυπήσῃ..

Δὲν μάντεψες, λοιπὸν, ποιά ἦταν ἡ κοπέλλα ἐκεῖνη;

— Ὅχι! ὄχι!... Ἄφησέ με!...

— Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ κοπέλλα ἦταν... ἡ Κελαϊδίστρα, ἡ κόρη σου, μητέρα καταραμένη! Ἡ κόρη μου, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου δουκὸς Ροδόλφου τοῦ Γερουσταίν!...

— Θὰ πεθάνω, καταραμένη καὶ κολασμένη! ψιθύρισε ἡ Σάρρα, γέροντας στὴν πολυθρόνα της καὶ σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της.

— Τότε, συνέχισε ὁ Ροδόλφος, ἀφοῦ τὴν ἔσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνο

πού διέτρεχε, συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀνέκφραστη γλυκύτητα τῆς φωνῆς της, ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ὠμορφιά τῶν χαρακτηριστικῶν της, ἐνοιώσα γι' αὐτὴ μιὰ μεγάλη συμπάθεια. Τὴν ἔβαλα καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴ ζωὴ της, μιὰ ζωὴ ἐγκαταλείψεως, ἀθλιότητος καὶ φτώχειας... ὦ! πρέπει ν' ἀκούσῃς τὰ μαρτύρια πού ὑπέφερε τὸ παιδί σου, κυρία κόρη μου, ἐνῶ ἐσὺ ζῶντας μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ τὸν πλοῦτο, ὠνειρεύουσαι στέμμα ἡγεμονίδος... Ἡ κόρη σου, κυρία, μιὰ κόρη ντυμένη μὲ κουρέλια, γύριζε τὸ θράδυ στοὺς δρόμους καὶ ζητιάνευε, βασανισμένη ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα... Τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα κοιμόταν ἐπάνω σὲ μιὰ ψάθα καὶ ὅταν ἡ Κουκουβάγια, πού τὴν εἶχε κοντά της, κουραζόταν νὰ τὴ δέρνη, ἐφεύρισκε καινούργια μαρτύρια καὶ τῆς ξερίζωνε τὰ δόντια...

— ὦ, Θεέ μου! φώναξε ἡ Σάρρα. Στείλέ μου τὸ θάνατο! Χάρισέ μου τὸ θάνατο!... Ἡ ἀγωνία αὐτὴ εἶνε ἀνυπόφορη...

— Ἄκουσε ἀκόμα, ἄκουσε!... Ὅταν ἡ κόρη σου ἔγινε ὀχτῶ χρόνων, κατῶρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Κουκουβάγιας, μιὰ ἐπειδὴ περιπλανιόταν ἄστεγη καὶ ἄσιτη, συνελήφθη ὡς ἀλήτις καὶ φυλακίστηκε... Ἡ ζωὴ τῆς κόρης σου, κυρία κόρη μου, μέσα στὴ φυλακὴ, ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη περίοδος τοῦ βίου της... Ναι, μέσ' στὴ φυλακὴ, εὐχαριστοῦσε κάθε θράδυ τὸ Θεό, γιατί δὲν ὑπέφερε πειὰ ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα καὶ γιατί δὲν τὴν ἔδερνε κανεὶς... Ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, θρέθηκε ἀπροστάτευτη, ὠραία, ἀγνή, ἄσπιλη, μέσα στὸ θόρβορο αὐτῆς τῆς μεγαλοπόλεως... ὦ! ἔχεις πέτρα γιὰ καρδιά!... Ὁ ἐγωισμὸς σου εἶνε ἀπέραντος!... Ὡστόσο θὰ ἐκκλιγες ἀν' ἀκούγεις τὴν κόρη σου νὰ σοῦ διηγητῆι τὰ παθήματά της... Κι' ὅμως, διατηροῦσε μέσα στὴ λάσπη τὴν ἀγνότητά της... ὡς ὅτου μιὰ μέρα, μιὰ φριχτὴ μέρα πού ἦταν πεινασμένη καὶ ξυλιασμένη ἀπ' τὸ κρῦο, τὴ θῆρκαν μερικὲς γρηῆς μέγαιρες, τὴ μέθυσαν μὲ ρακὶ καὶ... καὶ...

Ὁ Ροδόλφος δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, ἀλλὰ ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ φωνὴ καὶ εἶπε:

— Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ κόρη μου!... ἡ κόρη μου!...

— Καταραμένη ἐγὼ! φώναξε ἡ Σάρρα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της σὰν νὰ τῆς προκαλοῦσε φρίκη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Ναι, εἶπε κι' ὁ Ροδόλφος, εἶσαι καταραμένη, γιατί ὅλες αὐτὲς ἡ συμφορὲς προήλθαν γιατί ἐγκατέλειψες τὸ παιδί μας!... Ναι, εἶσαι δυὸ φορές καταραμένη γιατί, ὅταν ἐγὼ τράθηξα τὴν κόρη μας ἀπ' τὸ θόρβορο καὶ τὴν ἔστειλα νὰ ζήσει γαλήνια στὴν ἐξοχή, ἐσὺ τὴν ἄρπαξες μὲ τοὺς συνενόχους σου! Τρεῖς φορές καταραμένη! Γιατί ἔπειτ' ἀπ' τὴν ἀπαγωγή αὐτὴ, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Ζὰκ Φεράν!...

Καθὼς πρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ Ροδόλφος, σάπασε ἀπότομα. Ἀνατρίχιασε σὰν νὰ τὸ πρόφερε γιὰ πρώτη φορά. Καὶ πραγματικὰ, γιὰ πρώτη φορά τὸ πρόφερε ἀπὸ τότε πού εἶχε μάθει πὼς ἡ κόρη του ἔπεσε θύμα τοῦ ἀπασιῶου αὐτοῦ τέρατος.

Ἐνας τρομερὸς θυμὸς ἀπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικὰ του μὲ τὴ σκέψι πὼς αὐτὸς πού εἶχε θανατώσει τὴν κόρη του, ζοῦσε ἀκόμα... Ἡ Σάρρα τὸν εἶδε καὶ τρόμαξε τόσο, ὥστε, νομίζοντας πὼς θὰ τὴ σκότωνε, φώναξε:

— Ροδόλφε!... Μὴ!... Μὴ! Φτάνουν τὰ τόσα μαρτύρια πὸ ὑποφέρω!

— Ὅχι, δὲν φτάνουν!... Δὲν φτάνουν καθόλου!... ὦ, τὸ τέρας!... Τὸ τέρας!... Καὶ ζῆ ἀκόμα αὐτὸς ὁ κακοῦργος πού ἔβαλε κ' ἐπνίξαν τὴν κόρη μου! Θὰ τὸν σκοτώσω! Θὰ τὸν σκοτώσω!...

Καὶ, ἔξαλλος, ὠρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ποῦ πηγαίνεις; Μὴ μ' ἀφήνεις! φώναξε ἡ Σάρρα, ἡ ὁποία ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ ἀπλώσε τὰ χέρια της ἱκετευτικὰ πρὸς τὸ Ροδόλφο. Μὴ μ' ἀφήνεις μόνη! Εἴμ' ἐνομιμοθάνη!...

— Μόνη!... δὲν σ' ἀφήνω μόνη!...

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἐλεος, Ροδόλφε! Ἐλεος! φώναξε ἡ Σάρρα.